

Prva priredba cjelogodišnje manifestacije „**Forum mladih**“ pod nazivom „**O čemu sve pišemo**“ održana je **25. listopada 2023.** u čitaonici Narodne knjižnice Grad. Svoje literarne radove čitali su učenici dubrovačkih osnovnih i srednjih škola.

I HVALA JE PLAĆA

Izreka je stara
I mudra
Ne traži plaću
Za svoja djela
I darove ne očekuj
Ni laude
Pa čak ni hvala
Ne očekuj
Jer i hvala je plaća
Velika
Plaća ti smije bit' jedino
Osmijeh na licima djece

Miho Katičić, zamjenik pročelnika za obrazovanje, šport, socijalnu skrb i civilno društvo
Grada Dubrovnika

Mladi i Grad skupa
Forum mladih - školska godina 2023. / 2024.

1. radionica: „**O čemu sve pišemo**“

Zbornik učeničkih radova

Grad Dubrovnik – Upravni odjel za obrazovanje, šport, socijalnu skrb i civilno društvo
Dubrovačke knjižnice

Dubrovnik, 2023.

RIJEČI

One su iznimka,
ne mimika.

One su osnova
komunikacije,
ne inflacije.

Riječi nas
spajaju
i razdvajaju.

Riječi nas smiješe
i liječe.

Svaka je različita,
nježna ili snažna
jednako je važna.

To su one.
Ohrabruju te
i raznježuju,
muče te i ljute
gdje god se upute.

Svaka je različita
i jednako važna
kad je u pitanju pažnja.

Mare Bušnja 6. r. OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Ana Lokas**

Kao more kad o stijene lupa,
zvoni, lupa, huči.
Govor dubrovački buči.

Luke Saltarić, 6. r. OŠ Marina Getaldića
Mentorica: **Ana Lokas**

MOJA LEGENDA O NASTANKU STAROG GRADA

Jedan div je bio star i bližilo se vrijeme njegovog nestanka. Htio je da ga ljudi po nečemu zapamte. Počeo je graditi grad. Gradio je i gradio. Kad je završio pozvao je ljude i rekao im da je sam samcat sagradio grad. Oni mu nisu vjerovali nego su se samo uselili. Grad su nazvali Novi grad. Div je bio tužan, ali je ostao u gradu i svima pričao kako je gradio njihov grad. Ljudi su ga zavoljeli i rado su slušali njegove priče.

Nakon njegove smrti njemu u čast preimenovali su Novi grad u Stari grad. On još uvijek stoji u Dubrovniku točno onakav kakvog ga je stari div izgradio.

Ines Bajac, 4. r. OŠ Ivana Gundulića
Mentorica: **Dubravka Sambrailo**

PUTOVANJE ZRNA PŠENICE

Pšenično zrno Franka sunčala se sa svojom prijateljicom Suzanom na ljetnom vrelom suncu. Najednom su čule čudan zvuk. Bio je to veliki kombajn koji se približavao prijateljicama.

Tek što su ga ugledale, završile su u velikoj tamnoj vreći sa svim ostalim prijateljicama. Tu im nije bilo baš lijepo. Čupale su se, tukle, gurale, vukle...

Franka je najednom osjetila da zastaju. Javila je to ostalim prijateljicama. Sve su bile jako sretna jer su mislile da njihova nepoznata avantura završava.

Provirile su kroz vreću i ugledale mlin. Franka i Suzana su se zagrlile, zatvorile oči i završile u mlin. Tu su se vrtjele i vrtjele dok se nisu pretvorile u brašno. Završile su u drugoj, manjoj vreći. Jedna teta je kupila vreću brašna u kojoj su bile obje prijateljice.

Nakon nekoliko dana, Franka i Suzana su postale ukusne i mirisne palačinke kojima su se svi divili.

Laura Kvartuč, 4. r. OŠ Ivana Gundulića
Mentorica: **Jelena Curić**

JESEN

Sjedim za stolom s olovkom u ruci razmišljajući...

Što je to jesen? Je li to vrijeme za oproštaj od ljeta, sunca, kupanja, dugih šetnji i sladoleda?

Je li to iščekivanje duge, hladne zime ili nešto više, posebnije?

Ima li jesen svoje čari?

Dok tako sjedim, pomalo bez ideje, čujem cvrkut ptica koje još nisu otišle i pomislim kako je to njihova oproštajna pjesma, pozdrav do skorog viđenja u proljeće. Dolaze mi mirisi vlažnog lišća i razmišljam kako će uskoro sve biti u tonovima crvene, narančaste, smeđe boje. Dolaze mi polako i mirisi zimnice koju volim raditi sa svojom bakom. Baka i ja radimo džem od smokava, mirisnu kontonjatu, pečemo paprike i još mnogo toga. Ovaj vikend mama i ja smo brale masline da ih baka može potapati u vodi jako dugo vremena. Ne znam što to znači, ali tako izgleda slika jeseni u mojoj glavi.

Nedavno sam sjedila na taraci i igrala na karata, kad sam odjednom spazila vjevericu! I ona je skupljala zimnicu baš kao moja baka i ja. Baš se pitam gdje se ona skriva od kiše i vjetra i hoće li joj naše stablo oraha biti dovoljno za cijelu zimu?

Dok ja tako sjedim i razmišljam, baka me upravo zove na tople buhtle punjene jabukama i cimetom. U tom trenutku trenutku shvaćam... Za svakoga je jesen nešto drugo. Za mene je najmirisnije godišnje doba, puno obiteljskih druženja, čitanje omiljenih knjiga uz čaj i slatko iščekivanje zime.

Flora Avdić, 5. r. OŠ Lapad

Mentorica: **Lenka Viočić Fjorović**

KUKAVICA - ZVJEZDICA

Moj razred je cirkus. Ne bojte se, nije to pravi cirkus, da se razumijemo! Nisu u njemu ni slonovi ni klaunovi već samo šarena, šašava djeca.

Svaki dan u njemu je neobičan, ali posebno je stanje pred neko ispitivanje. Onda krene prava drama i galama! Svima se u glavi vrte i vrte neka pitanja i odgovori, kao na vrtuljku. Naravno, svima je uvijek san znati sve što treba, ali kad dođe taj trenutak, svi se mi tresemo kao neke kukavice! Čuje se glasno uzdisanje i osjeća se trema. Kreće bubanje napamet, panika, strah, ma pravi kaos!

Samo ona jedna jedina zvijezda koja je cijeli prošli dan učila, i naravno, počela na vrijeme, sjedi mirno u kutu i gleda taj raspašoj. Kako to obično bude, na kraju ta pametna glavica-zvjezdica ni ne bude prozvana. Ostali dobiju svoje zaslužene dvojke i trojke, a posebni sretnici nekim čudom doguraju i do četvorke!

Ako ćemo iskreno, ponekad sam ta kukavica baš ja. I baš svaki put sebi obećam potruditi se više, a to obećanje potraje tek do sljedećeg ispitivanja.

Jao, jao, da mi je prijeći iz kukavice u zvijezdu!

Tonka Borovina, 5. r. OŠ Lapad

Mentorica: **Ivana Marijanović Mekišić**

AVION

Sad sam mali, avion maštam
dugove drugovima ne praštam.

Za avion novac mi treba
da mogu biti poput jastreba.

Sanjam avion, avion bijeli
letim, svijet vidim cijeli!
Ali, nemam avion, brzo se sjetim
drugove to čini sretnim.

Padamo ja i avion moj
sna i zemlje smo spoj,
padamo, ali nisam tužan
jer gore bogu nisam dužan.

Tomislav Sjekavica, 2. r. Gimnazija Dubrovnik

Mentorica: **Andela Džamarija**

KRAJ ŠKOLE

Ja glazbeni volim
Na vjeronauku se molim
Ali isto sam vesela
Kad gotov je sat
I veselo idem kući.

Erin Saltarić, 2. r. OŠ Marina Getaldića
Mentorica: **Ljilja Mihović**

LJUBAVNA PJESMA

Ove noći ne misli na mene...

I ne gledaj pod ovim nebom moje hladne sjene, jer

To možda nisam ja, već samo trag jedne lijepe

Uspomene. One davne, od nekada.

Ove noći me nema, no naći ćeš me u daljini.

Tamo negdje u daljini kad nam se duše ponovo

Upoznaju, a naše prošlosti ostanu u zaboravu.

Zaboravu kažem,

Jer ako me se ikada više sjetiš htjet ćeš vidjeti me,

Unatoč svoj boli i patnji koju ti zadajem, jer ja...

Ja ipak pripadam drugome.

Karmen Bajević, 2. r. Gimnazija Dubrovnik

Mentorica: **Andela Džamarija**

JESEN

Dok je lišće,
mi smo se gledali.
Tvoj topli dodir
grijao me unatoč hladnoći.

Dašak vjetra zanosio je tvoju kosu,
kosu boje kestinja.
Široki osmijeh na tvom licu
donosio mi je sreću.

Te jeseni, zaljubio sam se...

NOVO POGLAVLJE

Noćima drhćem,
okrenula si poglavlje.
Zaostajem,
i dalje sam pogubljen.

Prošla su dva mjeseca,
kao dvije godine.
Nismo više djeca,
opametile se nas godine.

Gabriel Gudelj, 2. r. Gimnazija Dubrovnik

Mentorica: **Andela Džamarija**

LJETO I ZIMA

Tu si, vidim te,
Približim ti se, nema te.
Pukušam i stvarno se potrudim
Doprijeti do tebe
Ali osjetim samo hladan dah
Valjda je izašao iz tvog srca,
Srca u kojem je velika zima.
Neću odustati od tebe,
Dat ću ti dio svoga srca.
Ti meni daj dio svoje zime.
Obećavam ti da je neću pustiti:
Mogu živjeti u zimi, oluji i vjetru,
Nije mi nikakav problem,
Ali bez tebe, bez tebe i moje ljeto umire.

Marija Baraba, 3. r.

Biskupijska klasična gimnazija R. Boškovića s pravom javnosti

Mentorica: **Mirjana Žeravica**

TI I ONA

Oko srca stisne me tuga.
Kad te vidim s njom,
a ti je nježno držiš za ruku.
Kako je samo zaljubljeno gledaš
svojim smeđim očima
punim ljubavi.

Vodiš je na sva ona mjesta,
na kojima smo nekad i mi bili.
Sluti li ona da su ta mjesta bila naša?
Sluti li da ti nije prva kojoj si rekao
„Volim te!“

Sjetiš li se ikad mene kad si s njom?
Koliko puta si me svojim nježnim usnama poljubio,
Koliko puta si mi šapnuo u uho „Volim te!“

Tebi naša ljubav nije bila posebna,
ali za mene ona je
poput najljepše zvijezde na noćnom nebu.

Ela Mimica, 8. r. OŠ Marina Getaldića

Mentorica: **Ana Lokas**

LJUBAVNA

Njegova kratka, plava kosa
Podsjeća me na zvijezde padalice.
Iako, kada bi kraj mene proletjela
Znam da je ne bih ni primjetila.
Samo bih je slučajno promatrala negdje u daljini...

Ima duboke, plave oči
i uopće me ne podsjećaju na tamo neka neba ili mora,
već na jednu plavu haljinu, baš moga izbora.
Kako sam je u izlogu samo znala promatrati,
znajući da je nikada neću moći imati,
kao ni njegove oči...

Odjednom, sinoć sam se probudila usred ponoći.
Mučio me jedan san:
Naime, bio je dan,
a on... On me pozvao van!

I baš tada glupi komarac sve je pokvario:
Probudio me i naš susret nije se ostvario.
Zašto mi se to baš uvijek dogodi?
Taman kada najsladi trenutak krene
Nešto me iz sna obavezno prene.

Ma, Ena, ne razmišljaj o njemu!
Dosta je više bilo!

Ali, ipak... Možda se u njegovom srcu bar malo ljubavi skrilo?
Ma, možda, zaista, i nije sve tako sivo?
I opet kreće sanjarenje:
Što bi bilo, kad bi bilo...?

Ena Ružić, 7. r. OŠ Antuna Masle Orašac

Mentorica: **Ljubica Jeljenić**

TRADICIJSKA SVADBA / SVATOVI MOGA KRAJA

Eno na! Unuka mi s nečijim sinom blebeće. Pa vrijeme joj je, već ima dvaes' i tri godine, a jedini muškarci s kojima ima veze su joj ćaća i Isus. Čekaj, čekaj, vidim ja da je to nešto ozbiljno, već se dogovaraju za u konobu poč'! Brzo će se od zajednice svoje odvojiti, pa će u njeg'vu kuću poč'. Pošla ja doma, vidim nju s crnim ombrelinom se vraća. Ubrzo ću bijelu maramu morat nosit', parat' ću ko stara neka babetina.

Što je to? Para mi se da čujem konje. Ćirim kroz funjestru, ko prava neka kunduričina, kad ono, vidi, ide Ivo mali što je mojoj Ini crni ombrelin regalo. Valjda ide zaprositi, nije sam, šnjim je i domaćin od kuće. Pa ja ću se srušiti! Zovem svoju Inu: „Hodi, Ina, hodi!“, a ona skoro već na podu. Došle i zaruke za dogovoriti'. I večera, i regalavanje. Ivo dobio od moje Ine bječve što ih je sama isplela, a sve žene u kući nakit od njega. Ajme! Sutra je svadba! Kažem ja mojoj Ini: „Ajde, Ina, obuci se, da vidim kako to izgleda.“ Obuče se ona, izlazi iz sobe, a pola toga zaboravila! Zaboravila košulju što se nosi samo na vjenčanje i pregaču na sunašca. Od nakita stavila samo krunicu. „Moja Ina, blesava moja Ina, pa kako možeš cvjetni vijenac zaboravit? Ajde se sad pođi obući kako Bog zapovijeda!“ Iz sobe se vrati potpuno sređena i spremna za sutra. Ovaj put sa zelenom dolamom i zlaticom, najsvečanijim vezom, košuljom, pregačom i vijencem.

Ah, došao je i taj dan! Kako li samo figura moja Ina! Mise se ni ne sjećam koliko sam joj se divila, tek kad je na izlasku iz crkve stari svat Pero okrenuo moju dragu Inu, a ona svih posula pšenicom, razbistrilo mi se. Plesalo se potkolo i svi su uživali, a zdravičar je govorio „Ako Bog da!“, pa svi u isti glas „Amen, da Bog da!“.

Frane Radinković, 7. r. OŠ Ivana Gundulića

Mentorica: **Barbara Ogresta**

NAJBOLJI DAN

Jedan od najboljih dana u životu bio mi je na datum 25. 3.2023. kada smo išli na utakmicu Hrvatska – Wales u Splitu. Mogla bih reći da je to bio baš savršen dan kojeg bi svatko poželio.

Dakle, bila je to jedna subota u mjesecu ožujku, dan utakmice. Probudila sam se u pet sati ujutro. Do šest sam ležala u krevetu pokušavajući nekako ponovno zaspati, no nije išlo. Stoga sam se odlučila ustati i otići u kuhinju gdje su mama i tata pripremali hranu i gnjaviti ih pitanjima: Jesmo li spremni?; Kada krećemo?; Kako vam ja mogu pomoći?, i slično, ali oni su me ponovno poslali u krevet, da pokušam spavati, čitati knjigu ili što već. Za mene, to je bila nemoguća misija. Zato sam krenula probuditi brata i predložiti mu da se pripremi, jer uskoro krećemo. Kada smo se obukli i sve spakirali, došlo je vrijeme za polazak! Nakon trosatne vožnje, došli smo u dobro mi poznati Split, koji je sada izgledao posebnije nego inače. Hotel je bio lijep, a hotelska soba vrlo udobna. Poslije raspakiravanja otišli smo u unutarnji bazen, gdje smo odlučili provesti slobodno vrijeme. Istuširali smo se, presvukli i pješice krenuli do Jokera, trgovačkog centra koji se nalazio blizu našeg hotela, ali i blizu Poljuda. Nakon večere u Mc'Donaldsu, ravno na Poljud! Kada smo ušli, bilo je prelijepo! Cijela je Hrvatska bila jedno. Poljudom su se orile navijačke pjesme, a ja sam pjevala iz sveg glasa.

Nažalost, Wales nam je u posljednjoj minuti zabio gol i rezultat je bio 1 - 1, ali to baš i nije uspjelo doći do nekog velikog izražaja zbog spektakularne atmosfere koja je vladala Splitom. Ne znam što bih više mogla reći, nego da ovo uistinu vrijedi ponoviti!

Chiara Hrnić, 6. r. OŠ Lapad
Mentorica: **Anela Barčić**

ŽIVOT TEČE KAO... KAP KAP KAP...

Kap kap kap, stare cijevi propuštaju, kap kap kap, voda se slijeva niz strop, kap kap kap, voda ritmično pada na pod, kap kap kap, pala je pedeset i sedma kapljica, kap kap kap, koja li će me kap utopiti.

Gledam razne nijanse bijele... baš su lijeni, zar nisu mogli izabrati istu nijansu kad su prebojavali... od toga me svrbi mozak... mogli su sve zidove prebojiti, samo su štedjeli na boji... prokletnici... mogli su mi plaću povećati kad već štede na boji... kada će doći vodoinstalater, nadam se da neće u mojoj smjeni... ali opet možda ni ne dođe... kladim se da i na tome štede... inflacija, recesija, politika, inflacija, recesija, ekonomija, inflacija, kapitalizam... kap kap kap

Šezdeseta kap.

Nisu li Kinezi ovako mučili ljude... hmmm... zavezali bi ih i onda pustili vodu da im polako kaplje na glavu, ako se dobro sjećam... pa je li to zapravo radi... već je ovako naporno, pitam se koliko bi napornije bilo da ležim ispod te cijevi... kap kap kap

Šezdeset i treća kap.

Sada je jedanaest i pedeset, uskoro završava smjena... pitam se hoću li večeras zaspati... ima li smisla pokušavati... kap kap kap

Šezdeset i šesta kap.

Poludjet ću... opet mi se prekinula misao... možda sam već poludio... vjerojatno nisam... ali opet... čuo sam neki glas... možda je to bilo... kap kap kap

Šezdeset i deveta kap.

Zašto sam ja ovdje... zašto sam završio dva fakulteta da radim u hotelu... dosta mi ja ovoga, dat ću otkaz... mada... hmmm... kraj je mjeseca, htio bih dobiti plaću... lijepo je imati nešto za večeru... mada... vrijedi li ovo raditi za večeru koja je majoneza na jučerašnjem kruhu... htio bih uštediti dovoljno da si kupim toster... onaj veliki... onaj koji izgleda kao tenk... ne volim one male iz kojih iskače kruh... taj smo imali kad sam bio dijete, uvijek bi me prestrašio... ali opet, ti su jeftiniji... mada da uštedim za bilo koji toster vjerojatno bih morao večerati samu majonezu... ne... kruh, ipak je jeftiniji od majoneze... hmmm... kvaliteta tosta nije... kap kap kap

Sedamdeset i druga kap.

Hmmm... ne volim taj broj... šezdeset i dva je puno bolji... čekaj malo, šezdeset i dva podijeljeno s dva je trideset i jedan... trideset i jedan!!! Pa sutra je trideset i prvi... hmmm... tko bi rekao, već je prošlo tri godine otkako je umrla... hmmm... tko li je umro u zadnje vrijeme... hmmm... svakako previše ljudi... hmmm... svi su mi prijatelji mrtvi... kap kap kap

Sedamdeset i peta kap.

Hmmm... tko to tamo ide... kako grozno škripe ta vrata... hmmm... pa to je dijete... što li dijete radi u hotelu u ove sitne sate... hmmm... prokletstvo... jedanaest i pedeset sedam... sada ga se moram nekako riješiti... koliko ima godina, šest? Sedam možda... kap kap kap

Sedamdeset i osma kap...

„Što li ti tražiš dijete? Jesi li se izgubio?”

„Jesam.”

„Treba li pomoći potražiti mamu?”

„Ne, ali ako hoćeš možeš mi pomoći potražiti boga.”

„Što? Kakvog boga, što ti pričaš dijete.”

„Mama mi je rekla da je bog u svima nama, ali pogledao sam u sebe i nisam ga našao, pa sam ga otišao tražiti ovdje.”

„Zar nisi ti premalen da se zamaraš takvim stvarima?”

„Mama kaže da sam jako pametan za svoje godine, a tata kaže da nikad nisi premalen za učiniti velike stvari.”

„Hmmm... možda si u pravu, ali sumnjam da ćeš naći boga ovdje, i preporučujem ti da ne stojiš tu, voda kaplje iz stropa.”

„Što? Pa nikakva voda ne kaplje iz stropa.”

„Molim?! Što?! Hmmm... u pravu si dijete, lud sam... slobodno provjeri je li bog u sobi četrdeset i dva... ali požuri, moram se vratiti kući.”

„Zar ti nije prekasno za povratak?”

Martin Baće, 4. r. Gimnazija Dubrovnik

Mentorica: **Lucijana Pendo**

NOĆNO PUTOVANJE PO STANU

Mračne sjene potpune kmice plešu oko mene, no od njih me spašava samo mali koridor svjetlosti koji stvara trepereća ulična lampa pod mojim prozorom koja svim svojim snagama gura svjetlo kroz mračne debele zavjese. Trebao bih se polako zaputiti do drugog kraja stana.

Pomičući pokrivač sa sebe polako koračam u tamu. Svojim stopalom osjećam IKEA tepih na podu. Ubrzo shvaćam da moram prijeći cijeli hodnik da bih došao do svoje ljubimice, drage male „hale“ koja mi je baš sada toliko potrebna. Shvativši koliki je put preda mnom, sjedam na krevet i razmišljam o tome što mi je činiti. Sjedim i gledam u crn hodnik pred sobom. Izgleda kao rupa bez dna, kao okno u zemlji koji vodi ravno u najdublje dijelove pakla. Skupljam hrabrost i polako prelazim preko svog tepiha koji stoji kao most između zemlje i hada, i tako preko njega kročim u apsolutnu tamu svog hladnog hodnika. Gledam samo niz njega i kao da sjene preda mnom kolo vode. Stojim na mjestu, a oko mene samo tišina i zvuk pokojeg auta koji prolazi ulicom u ove bezbožne sate. Gledajući niz hodnik kao da vidim kako me iza pojedinih vrata pogledavaju sjenoviti obrisi. Gledam u njih i stojim ovdje kao Jasen Boko u pustinji Taklamakan razmišljajući vara li me vid ili uistinu vidim tamne stvorove noći. Krećem polako naprijed znajući da je sada gotovo jer ne mogu više zaobići nemili susret s njima, no krećem se polako, bez ikakva zvuka, kao marinac u desantu. Stalno osjećam njihove prodorne poglede na svojoj koži, osjećam sjenke kako me gledaju. Dok me dijeli tek metar od njih, činim još jedan korak naprijed i one kao da prestaju postojati, više ih ne osjećam niti vidim kako me mirno promatraju s vrata. Kao da su svoj zadatak ovdje obavile. Shvaćajući da je ovo stvarno i da ja zapravo ne sanjam i da je to što sam upravo vidio znanstveno neobjašnjivo i zvuči kao nešto što bi čovjek čuo slušajući urbane legende o prikazama i zdrekavcima, krv mi se leđi u venama i svom silom skačem do

vrata moje „hale“, naglo ih otvaram i upadam unutra kao kovanica u automat žustro zalupivši vratima za sobom.

Napokon u svojoj omiljenoj „hali“, dobro osvijetljenom utočištu. Nakon dugo žuđenog osjećaja sigurnosti shvaćam da me čeka isti put natrag i prestravljen potpuno zaboravljam zašto sam uopće morao na toalet.

Orsat Bilić, 2. r. Gimnazija Dubrovnik

Mentorica: **Andela Džamarija**

VOLIM BITI DIJETE

Što za mene znači biti dijete?

Biti dijete je jako zabavno, pogotovo kad si manji. Ideš u vrtić i družiš se s prijateljima i prijateljicama. Igraš se po cijeli dan u maloj kuhinji s bebama i barbikama, crtaš, slikaš. Tako se stvore prve uspomene, prvo prijateljstvo koje kod nekih potraje jako dugo. Kad si dijete, pjevaš i zabavljaš se. Neki su jako maštoviti pa sami smišljaju svoje igre. Najčešće su to igre obitelji ili potrage za blagom. U toj igri djeca crtaju svoje karte s blagom.

Tako prolazi i moje djetinjstvo. Ja sam sestra postala dva puta. Imam mlađeg brat i mlađu sestru koje jako volim. Igram se s njima i pomažem im oko svega, kao i oni meni. Poštivamo se. Uspomena je za cijeli život kad postaneš sestra ili brat.

Nemaš briga kad si dijete, ne muče te računi za vodu ili struju. Svi te maze i paze: baka, djed, roditelji, tete... Takvo je djetinjstvo u kojemu ima puno ljubavi, mira, poštovanja. Nažalost život nekad nekome nije kao iz bajke, netko nema tu majčinsku ljubav. Netko nema čak niti obitelj. Mi djeca smo više od radosti, imamo osjećaje, ali dogodi se da odrasli ponekad to zaborave. Djeca služe da bi prvo uživala u djetinjstvu, a onda poslije bila veliki, pametni,iskusni učenici. Djeca ne služe da bi bila poslana u rat ili da bi bila robovi.

Na kraju svega, zapravo moje razmišljanje je da iskoristimo svoje djetinjstvo najbolje što znamo i da uživamo u njemu dok smo mali. Također pokušajmo manje biti pred ekranima i svoje djetinjstvo provesti na najbolji mogući način.

Najbolje je u duši i u srcu ostati dijete. Tako je lakše i ništa neće biti nemoguće. Sve će se ostvariti.

Lara Kraljević, 5. r. OŠ Lapad
Mentorica: Lenka Viočić Fiorović

osnovne škole:

OŠ Antuna Masle, Orašac
OŠ Ivana Gndulića
OŠ Lapad
OŠ Marina Getaldića

srednje škole:

Biskupijska klasična gimnazija R. Boškovića s pravom javnosti
Gimnazija Dubrovnik

organizacija:

Odjel za obrazovanje, šport, socijalnu skrb i civilno društvo Grada Dubrovnika
Dubrovačke knjižnice